

[Tove Niemann]

gange klarede familien også selv et evnesvagt barn eller en voksen. Man ville simpelt hen ikke være bekendt at lade det komme ud.

Men vi famler stadig væk i blinde, hvad angår behandlingen af de psykiatriske patienter. Vi kan naturligvis dæmpe en maniodepressiv patient ned med stoffer og medicin. Vi får så de underlige, unaturligt stive bevægelser. Der er også prøvet elektrochok, men det må siges at være på vej ud.

Har man talt med personer, der forsøges dæmpet ned med medicin, så spørger man sig selv: Er der da ikke andre måder at løse dette problem på? Går man en tur på en psykiatrisk afdeling, ser man tit, at patienter er blevet fikseret. Lad det være sagt med det samme, at Fremskridtspartiet ikke mener, at man kan undvære fiksering helt, men vi mener, at vi skal begrænse det så meget som overhovedet muligt.

Jeg tror også, vi må til at se lidt mere på indlæggelsesforholdene. Det drejer denne forespørgsel sig også om. Man blander desværre næsten raske sammen med meget aggressive og meget aktive – hyperaktive – patienter. For et menneske, der har en depression, og som sidder lige så stille og kigger ud i luften, må det være et helvede, når den aktive maniodepressive f.eks. vil have ham med til alle mulige aktiviteter.

Vi må tage hatten af for de personalegrupper, der vælger at gå aktivt ind og hjælpe disse mennesker. Det må være et meget svært arbejde. Når vi i fremtiden skal planlægge vores psykiatri, bør vi tage hensyn til både personaleønsker og til patienterne. Men vi skal også passe på ikke at ligge under for personalegrupperne. Vi vil ikke og skal ikke tolerere flere på én stue. Det må være en ret for alle patienter at have deres eget værelse eller højst være to på hver stue.

Vi vil ikke og skal ikke i fremtiden tolerere, at man tvangs-doserer medicin. Personer, der ikke ønsker at modtage medicinsk behandling, bør i de allerfleste tilfælde igennem samtaleterapi motiveres til at tage deres medicin. Ellers bør man finde på andre behandlingsmetoder. I det hele taget skal vi i så høj grad som muligt have tvang væk fra de psykiatriske afdelinger.

Det kan ikke undgås, som jeg har sagt før, at man fikserer. Det indrømmer vi. Men fiksering må kun finde sted, hvis der er en vagt til stede hele tiden.

Tvangsindlæggelser kan heller ikke undgås, men det må ikke være sådan, at man f.eks. uden videre kan få indlagt et lidt aktivt familiemedlem, fordi familien har set sig gal på vedkommende.

Vi bør nok også igen se på, hvor indlæggelse skal ske. Fremskridtspartiet ønsker sygehusene lagt ind under staten. Vi ønsker amterne nedlagt. Her har vi igen et eksempel på, at amterne hindrer en rationel udnyttelse af de psykiatriske afdelinger. Mange gange vil der ske det, at en person, der bliver psykisk syg, bliver skilt. Vedkommende har måske sin familie – far, mor, børn eller andre pårørende – boende i en helt anden ende af landet. Men fordi vedkommende tilfældigvis bor i Storstrøms Amt, så skal denne person indlægges i Storstrøms Amt, selv om de pårørende bor i Ringkøbing Amt. Der har lige været talt så meget om, hvor nødvendigt det er, at familien støtter sådan en patient. Det bør være patienten, der sammen med de pårørende bestemmer, hvor man ønsker at modtage den påkrævede psykiatriske behandling.

Som sagt tror vi i Fremskridtspartiet, at de alternative behandlinger rummer muligheder, som vi skal forsøge at udnytte, herunder især distriktspsykiatrien med bofællesskaber. Der skal forskes mere i psykiatrien og i sindslidelser. Skal vi behandle sindslidelse, skal vi også se på det omgivende samfund. Det er klart, som jeg har sagt, at vi gerne ser, at der er mere åbenhed om de psykiatriske hospitaler. Og det er også lige så klart, at det er den måde, vi i velfærdsstaten har valgt at leve på, der er med til at fremkalde så mange psykiatriske patienter.

Mange mennesker bukker under. Det kan være på grund af skilsmisse, det kan være på grund af statusræs, at man føler, man ikke slår til. Normerne skifter så hurtigt og brydes ned, så man intet ståsted har. Man bliver rådvild, man bliver bange. Problemet kan også være en økonomisk uholdbar situation, der kan medføre tvangsauktion og lignende, måske foranlediget af høje skatter, afgifter og andre urimelige byrder pålagt af staten.

De mennesker, der er ramt af psykiske sygdomme, skal som sagt have meget rimelige forhold. Fremskridtspartiet vil selvfølgelig stemme for dagsordenen.